

Prot²ézis

NapiPeti
Tollvonás
Like a boss
A tudomány nevében

2015. 1. évfolyam
2. szám

Tartalomjegyzék

ProT²ézés. Az MPTA Protestáns Felsőoktatási Szakkollégium diáklapja. Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztő: Pénzes Martin

A címlap és a hátlap, valamint a Talentum fotóját készítette: Jóború Adél

A Tudomány nevében rovat szerkesztését segíti: Bakó Kármén

A cikkeket írták: Barta Máté, Mecser Szilvia, Nyirán Péter, Oláh Erika, Oláh Zsuzska, Pingitzer Gábor, Rozgonyi Anna, Szilvási Nóra, Varga Roxána

Állandó rovatok:

90' - Azok a boldog gyermekévek...

Alma mater - egyetemek bemutatása

A tudomány nevében - TDK, OTDK, Szakdolgozat, stb.

Budapesti ajánló - ajánló Budapestről

DP-sarok - hírek, infók

Like a boss - a kollégium vezetői

NapiPeti - ...

Patrióta - „Ne felejtse el, hogy honnan jöttél”

Talentum - érdekes, tehetséges kolisok

Tollvonás - kolisok irodalmi alkotásai

Beköszöntő	3. oldal
Alma mater	4-5. oldal
Patrióta	6-7. oldal
Like a boss	8. oldal
NapiPeti	9. oldal
Talentum	10-11. oldal
A tudomány nevében	12-13. oldal
Budapesti ajánló	14-15. oldal
Tollvonás	16-17. oldal
Önkéntes Diakóniai Év	18-19. oldal
90'	20-21. oldal
Körkérdés	22. oldal
DP-sarok	23. oldal

Csapó 2!

Üdv újra! Ez itt megint a ProT²ézés. Nagyjából sikerült is tartani, amit az előző számban lefektettünk. Ha minden igaz, akkor már papíralapon, kézben tartva olvashatjátok kedvenc kollégiumotok kedvenc magazinját! Köszönet és hála az alapítványnak a nyomtatás költségei fedezéséért! Remélhetőleg itt már az ékezetek és az ő betűk is a helyükre kerülnek. Verba volant, scripta valent: az elkészült pdf fájlban semmi gond nem volt, a Google Drive nem tudta dekódolni az ő betűket. Letöltés után, legújabb Adobe Readerrel olvasható, és minden a helyén van. A FB csoportba feltöltött fájl viszont halál, azt hagyjátok. De kit érdekel a múlt, ha itt van nekünk a következő szám?

A téli vizsgaidőszak, stb. miatt talán kevesebb lett, mint mire számítottunk, de a témák változatosak, és új rovatokkal is tudunk szolgálni. Folytatjuk a Patrióta és az Alma mater rovatokat, újabb tehetséges kolist ismerhettek meg, aztán áttevünk tudományosabb vizekre is, NapiPeti pedig még mindig nem veszítette el humorérzékét. Még egy dolog, ami az előző számhoz köthető. Helyreigazítás következik, olvasói kérésre. A tavalyi kolihisztor győztesét bemutató írásban helytelenül írtam Szommer Katit. A helyes formula a Szommer Katalin. Katalin nem szereti, ha Katinak szólítják, ne tegyétek, én sem teszem, és utólag is elnézést.

Magyarázkodás mellé köszönetnyilvánítás: köszönet a téli szám íróinak, szerkesztőinek. A jelentkezési, csatlakozási lehetőség továbbra is adott. Mindegy. Van ennél adekvátabb információk is december hónapra:

"Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."

János 3:16

A Család nevében küldöm jókívánságaimat a téli magazin olvasásához:

Pénzes Martin

BME Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar

A kollégiumban egyre többen vagyunk, akik erre a karra járnak. Én magam már 6 éve tanuló vagyok itt. Először az alapképzést végeztem el a karon, most már végéhez közeledik a mesterszakos tanulmányom is. Egy pár általános dolog után engedjétek meg, hogy egy kis visszaemlékezéssel és élménybeszámolóval éljek a saját tanulmányaimról.

A Műegyetem (kár, hogy nem igazi) Közlekedésmérnöki Kar jogelődjei több székhelyen és néven működtek. Először 1951-ben Szegeden indult meg a képzés, Közlekedési Műszaki Egyetem néven. Nem sok idő telt el, 1952-ben az intézmény Szolnokra költözött és az Út és Vasútépítési szakok kiváltak az egyetemből és Budapestre a Műegyetem építőkarának jogelődjéhez került. Szolnokon maradt a gépjármű és a vasút üzemeltetési szak, utóbbi szakon belül távközlési és biztosítóberendezési ágazattal.

1956-ban az egyetem Budapestre költözött és az Építőmérnöki egyetemmel együtt Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (ÉKME) néven működött a mai központi épületben, majd a Kinizsi utcában Pesten.

1967-ben került sor a BME és az EKME egyesítésére, azonban a kar maradt a Kinizsi utcában. 1979-ben épült J épület és az 1984-ben épült Z épület átadása után a kar teljes egészében a budai campusra került. A képzés az okleveles közlekedésmérnöki és közlekedési célú okleveles gépészmérnök és gépésztési mérnökből (járműmérnöki) állt.

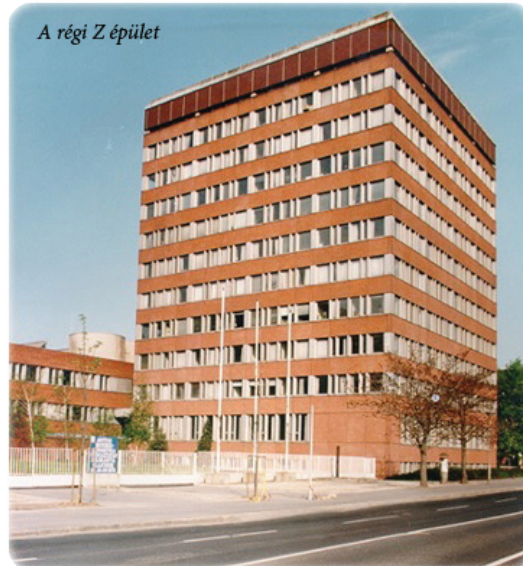
Napjaink történetét kezdeném ott, hogy 2010-ben jelentkeztem a BME Közlekedésmérnöki Karára (ekkor még BME-KSK) közlekedésmérnöki alapszakra. Ekkor egy szak volt a karon három szakiránnyal a közlekedési folyamatok, járműgépész és logisztikai szakiránnyal. Azonban a felvételi eljárás alatt elindult külön szakként a járműmérnöki szak. 2012-ben eljött az idő a logisztikusoknak is, mert ekkor indult el a külön logisztika mérnöki szak is.

Az első félévekben nagyon sokan vagyunk, előfordul, hogy nem fér be a társaság egy előadóterembe.

Azonban ahogy telik az idő egyre fogy a társaság és a végén egyedül maradsz... Na jó nem, de nagyon nagy lemorzsolódással kell számolni a karon a többi BME-s karhoz hasonlóan.

Az első félévben sok olyan tantárgy van, ami a középiskola után erős követelményeket támaszt hallgatóval szemben. Rögtön első félévben a hírhedt ÁJGT, ami szerintem elég gyakori emlegetett kifejezés az első évfolyamtól a felsőbb évfolyamokig. A tantárgy előadója a megelőző évekig Zobori István professzor úr volt. Professzor úr olyan gyorsan rajzolta tele a táblát képletekkel és ábrákkal, hogy azt nem bírtad követni (csatolt kép)! A tárgy másik ikonikus alakja Császár János tanársegéd volt, aki a zh-kat összeállította és nagy részét javította. Sokan órákat töltöttek a J 4. emeletén az irodája előtt majd órákat a szobájában fél pontért, amivel meg lehet a kettes. „Sajnos” azóta tanár úr elbocsájtásra került, mert Mérnöki Matematika tárgyból nyújtott egész Msc-s évfolyamon négy fős átmenő létszám miatt kicsit nagyobb lett a felháborodás. Amikor azt hinné az ember, hogy ezzel a tantárggyal végzett, na akkor ott van még a többi hasonló tantárgy Járműelemek és a Tervezési feladatok, Mechanika I-II-III, Hő és áramlástan, és Irányítástechnika II. Kinek éppen mi okoz nehézséget. Mindegyik tanszéknek van legalább egy veszélyes tantárgya. Amikor kezdtem még tíz tanszék volt a karnak, azóta gazdasági és oktatói létszámok miatt több tanszék összevonásra került. Én még tanultam a Z épületben, de már voltak elejétől fogva, a volt közgazdos ST épületben is óráink, illetve a J épületben. Az évek folyamán a Z épületet kiürítették (Jövőre a MOME költözik bele), a kar teljesen átköltözött az ST épületbe.

Mielőtt mindenkit elriasztok, pár jó szó. Miután sikerül eljutni a szakirányos tantárgyakhoz már személyes és jó hangulatú órákkal is találkozhat az ember. Azonban az Msc képzésen már a sokat emlegetett

Az ST és J épület

kollegák kifejezés is más értelmet nyer, és tényleg kezd egyenrangú partnerekként kezelni a tanári gárda. Még a rettegetett tanszékek szakirányos tantárgyai is érdekességet nyújtanak hallgatóinak.

De mégis kinek ajánlom leginkább a kar szakjait? Hát, akiben van egy kis fanatizmus valamelyik közlekedési ágazat felé. Ez a fanatizmus segíthet átlendíteni a nehezebb zh időszakokon, hogy a tanulmányok végén azzal foglalkozhat az ember, amit szeret. Gyakoriatok a fél éves vagy éves csúszások. A konzulensem nem sok hallgatót ismer, aki csúszás nélkül végig tudja csinálni. Saját tanulmányaim tapasztalataiból ajánlom, hogy minden előadáson jelenjünk meg és jegyzeteljünk, mert ha adott pillanatban sokat nem is értünk belőle, később jöhet a megvilágosodás. A gyakorlati példákra pedig a legjobb felkészülés a gyakorlás és gyakorlás.

Az egész tanrendről is csak múlt időben tudnék írni még, pont napjainkban zajlik az új tanrend kidolgozása, véleményezése. A következő félévekben kerül bevezetésre. Remélem sikerül javítani a képzés hibáin, de erről talán majd a későbbi hallgatók fognak beszámolni.

Jelenlegi kolisok a közlekedésmérnöki karról:

Borbély Dániel

Jákó Márk

Kovács Péter

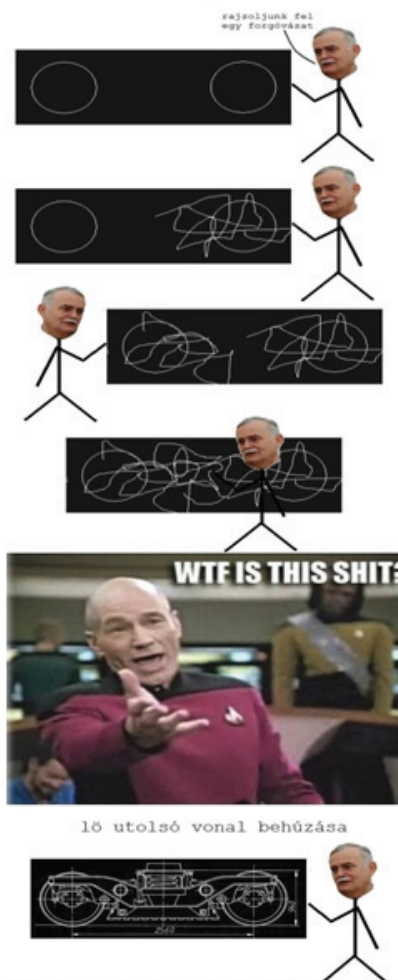
Pándy-Szekeres Áron

Pingitzer Gábor

Siket Atilla

Szegedi Bence

10 Általános Járműgéptan

10 utolsó vonal behúzása

Készítette: Pingitzer Gábor

Csodás Miskolc

Barlangfürdő, Bükk, DVTK, Lillafüred, Kocsosnyafesztivál, Operafesztivál... és még sorolhatnám. Ezek a legjellemzőbb asszociációk, amelyek Miskolc nevének hallatán a legtöbb embernek eszébe jutnak. Ebből is látszik mennyire sokszínű. A médiának köszönhetően manapság talán elég sokan inkább a negatív oldalát ismerhették meg, viszont ha valaki huzamosabb ideig tartózkodik Miskolcon, könnyen szerethetővé válik számára a város.

A környék Európa egyik legrégebben lakott területe, mint azt paleolit kori leletek tanúsítják. A város a Bükk-vidék keleti részén, abba „beágyazódva”, a Szinva, Hejő és a Sajó völgyében, különböző természeti és gazdasági tájegységek találkozásánál épült. A fontos kereskedőutak mentén épült település már a középkorban kereskedőváros volt, és 1365-ben Nagy Lajos királytól kapott városi rangot. Mivel a király is nagyon kedvelte a települést, uralkodása alatt még inkább megnőtt a jelentősége; ugyanis a szomszédos diósgyőri várat átépítette, a keleti országrész központjává tette. Mi is lenne erre jobb bizonyíték, minthogy itt található közép-Európa legnagyobb lovagterme. Később a királyok jegyajándékként adományozták feleségeiknek a török korig. Ám a vár sajnos az idő múlásával veszített jelentőségéből, és az állapota is jelentősen megromlott. Mivel a történelmi értéke hatalmas, a város vezetése is fontosnak tartotta a vár jelentős renoválását, amelyet az elmúlt évben sikerült befejezni.

A város kivételes szépségét e csodás fekvése miatt is köszönheti. A Sajó, a Bódva és a Hernád összeolvadó völgyésíkjára, a Miskolci kapu ősidők óta jelentős áru- és személyforgalom színtere. A török hódoltság után ipara is fejlődésnek indult. A szocialista időszakban Magyarország egyik legjelentősebb iparvárosaként élt a köztudatban, ebben az időben érte el legnagyobb kiterjedését – számos szomszédos település, köztük a középkorban az uradalom székhelyül szolgáló Diósgyőr hozzácsatolásával – és legnagyobb népességszámát is. Ez az elhelyezkedés talán megkönnyítette, hogy minél többen megismerjék ezt a helyet, viszont, ha nem formálták, alakították volna saját képükre az itt élők, talán ma nem lehetne hazánk negyedik legjelentősebb városa; Budapest, Debrecen és Szeged után.

Miskolctapolca, barlangfürdő

Diósgyőri vár

Miskolc a legék városa is: a legrégebbi lakott település Magyarországon, itt látható Közép-Európa legtöbb szereplős történelmi panoptikuma, itt található Közép-Európa legnagyobb ikonosztáza és a világon egyedülálló Miskolctapolcai Barlangfürdő, amely egy természetes barlangrendszerben működik.

Természetesen a kultúra sem maradhat ki a város összképéből. Itt épült az ország első kőszínháza, amihez jelentős színházi személyek nevei köthetőek, mint Déryné Széppataki Róza, Laborfalvi Róza, illetve Latabár Kálmán. A színház mai társulatának névsorában is sok országosan elismert színészt találunk. A komolyzene szerelmesei is megtalálhatják számításait Miskolcon; mivel már több mint ötven éve működik az országos jelentőségű Miskolci Szimfónikus Zenekar is.

Gyakran szokták emlegetni, hogy Miskolc a Nyitott kapuk városa, Magyarország essenciája, itt minden megtalálható, ami az országban elszórtan van jelen.

Miskolci kollégisták:

Bartha Kristóf
 Dallos Zsolt
 Gyuris Krisztina
 Hatala Csaba
 Kőmíves Kata
 Mecser Anikó
 Mecser Szilvia
 Radeleczki Balázs
 Simkó Krisztián

Miskolcon tanult kollégisták:

Balajthy Boglárka
 Nyitrai Barbara
 Pingitzer Gábor
 Rozgonyi Anna

Készítette: Rozgonyi Anna

Interjú Paczolay Ágnes ügyvezető igazgatóval

- **Az újságunk szeretne egy fórum lenni, ahol megismerhetjük a kollégium lakóit, személyiségüket, másik oldalukat is. Arra kérném először Igazgató Asszonyt, hogy mutakozzon be! Honnan jött, gyerekkor...**

- Az általános iskolát Füzesabonyban végeztem, Egerbe jártam középiskolába, majd a Műegyetem Vegyészmérnöki Karán végeztem. A szakmámban dolgoztam két évet, utána pedig a Hungarotex Külkereskedelmi Vállalatnál mérnök-specialistaként. Férjhez mentem, majd megszülettek a gyerekek. Ezután otthon voltam, és 17 éven keresztül saját vállalkozásunkban otthonról dolgoztam, rendszerint könyveltem, mérlegképes könyvelést végeztem kisvállalkozásoknak és saját cégekben is. Az Alapítványhoz teljesen véletlenül kerültem.

- **Mi itt többségében egyetemisták vagyunk, és nagyon kíváncsiak vagyunk, hogy Igazgató Asszonynak hogyan teltek az egyetemi évei... Általában nekünk ezek a legboldogabb éveink...**

- Nekem nem. Megmondom őszintén, legszívesebben én a középiskolás éveimre emlékszem. Az egyetemi éveim alatt, a Műegyetemen kollégista voltam, tehát a kollégista létnek összes örömét és bánatát kiválóan ismerem. A Martos Flóra Kollégiumban, -ami a mai napi Martos Flóra Kollégium- laktam. Ez egy homogen kollégium volt, rengeteg saját programmal. Viszonylag aktív életet éltünk, de ez elsősorban a saját szervezésű politikai vitakörökben, ismeretterjesztő programokban merült ki. Más jellegű volt az egyetemista élet, mint napjainkban.

- **Térjünk át a mai napokra! Hogyan került a képbe az MPTA?**

- Megkerestek, amikor az előző ügyvezető igazgató elment. Személyesen kerestek fel.

- **Tudna mondani néhány vidám emléket az MPTA-s időszakról?**

- Nem tudom milyen vidám emlékeket lehetne felidézni. Itt azért a feladat nem... nem olyan jellegű. Sok örömet is okoz, de sok vidámságra azért nem ad okot. Pontosan mit gondol vidám időszaknak?

Kellemes emlékek, vicces történetek, anekdoták...

- Ilyen jellegűt, főleg a hallgatókkal kapcsolatban nem tudok mondani, mert mint ahogyan azt látja, én „elfántcsonttornyom magányában” elvagyok az

adminisztrációimmal. Közelebbi kapcsolatom akkor volt a hallgatókkal, - és az nem volt igazán felhőtlen - amikor az előző tanulmányi igazgató már nem volt, és a Tamás még nem volt. Ekkor a tanulmányi ügyek is rám hárultak. Azt nem nevezném életem legvidámabb időszakának. Hallgatókkal kapcsolatos anekdotákról nem tudok, nem is nagyon találkozom velük.

- **Mindnyájunk életének egyik meghatározó közege a család. Igazgató Asszony hogyan éli meg saját családi közösségét?**

- A saját hagyományaink szerint. Én római katolikus vagyok, ez sokak előtt nem titok, és nem is csinállok belőle titkot. A családom tehát egy római katolikus család. Két egyetemista gyermekem van, ennél fogva elég jól ismerem az egyetemisták lelkivilágát és gondolkodásmódját. A családi életemet igen élesen elhatárolom a mindennapi munkámtól, mert az teljesen más.

- **Azt hallottuk, hogy egyik fia egyszer DJ volt itt a kollégiumban.**

- Igen, így van.

- **Ő hogy van, mit csinál?**

- Ő jelen pillanatban a római Sapienza Egyetem villamosmérnök hallgatója, mesterszakon.

- **Innen is üdvözljük őt!**

- Szeptemberben kezdte, eddig egyszer volt itthon most novemberben, és majd karácsonyra jön haza. A DJ-skedést változatlanul csinálja, hobbiszinten. Folyamatosan, elsősorban nyáron esküvőkön, főleg a barátai esküvőin. Mindig nagy örömmel csinálja.

- **Zárásként, bónuszként, szeretnénk megtudni a titkos karácsonyi forralt bor receptjét, amit mi nagyon szeretünk!**

- A titka a jó minőségű bor. Szerintem Rizling, legjobb az Olaszrizlingből készíteni. Narancshéj, citromhéj, fahéj, szegfűszeg, szegfűbors, elég sok cukor, és kevés víz,- amelyből mikor Önöknek készítem, valamivel többet teszek - otthon kicsit mások az arányok. Fele víz, fele bor, és három liter borhoz jön egy kiló cukor. Nem ördögösség, de ott kezdődik, hogy jó forralt bort, csak jó minőségű borból lehet készíteni.

- **Nagyon szépen köszönjük a lehetőséget!**

Készítette: Pénzes Martin

Hirdetésben olvastam:

- Kutya eladó. Nem válogatós, megeszik mindent. Szereti a gyerekeket.
- Elvesztettem az órámat. A becsületes megtalálónak adok tíz percet.
- Kovács Béla operaénekes tegnap a 6-os villamoson elvesztette a hangját! Kérjük a becsületes megtalálót, hogy adja le a végállomáson!

Viccek:

- - Béla tetszik az új hallókészülék, amit vettél.
Mennyibe került?
- Fél 11.
- - Hogy figyelmeztetik a templomban a hívők a papot, ha meggyullad a ruhája?
- Atya ég!
- Favágó versenyt rendeznek a kanadai favágóknak, amit egy vékony kis fickó nyer meg. A verseny után megrohamozzák a riporterek.
- Hogy tudta megnyerni a versenyt?
- Nagyon sokat edzettem!
- Na és hol edzett?
- A sivatagban.
- De hiszen a sivatagban nincs is fa.
- Persze... MÁR nincs!
- Két favicc ül a fán. Az egyik elkezd röhögni. A másik favicc megkérdezi:
- Mi olyan nevetséges?
- Semmi, csak eszembe jutottam.
- Két kamera sétál órák óta a sivatagban. Az egyik már nem bírja tovább, és összeesik. A társa megkérdezi tőle:
- Felvegyelek?
- Hogy hívják a ...
görög kártyás: Namilesz Teosztasz
görög hamiskártyás: Komisz Makkasz
görög vendéglős:
Abrosz Tisztakosz & Kosztasz Fenerosz
görög piszkos gyerek: Tapadakosz
görög zsoké: Abrakosz Lovontosz
görög alkoholista: Hatarasz Tisztaszesz

- - Apa, az ott egy halászhajó?
- Nem kisfiam, az egy yacht.
- És hogy kell írni, j-vel vagy ipszilonnal?
És h-val vagy ch-val?
- Tudod kisfiam, így jobban megnézve mégiscsak egy halászhajó.
- Két zsíros kenyér megy a sivatagban. Elszáguld mellettük egy harmadik.
Mire az első:
- Te, ez meg hova siet ennyire?
- Biztos be van sózva!

Aranyköpések:

- A chiliszósz a határozott fellépésű ketchup.
- Az egyik szemem sír, a másik, pedig koporsó!
- Nem esik messze a vak a botjától.
- Szép a szemed, kár, hogy nincs párja.
- Az ámokfutás a jövő tömegsportja.
- Az áram alatt lévő alkatrész ugyanúgy néz ki, mint amelyik nincs áram alatt, csak más a fogása!

Peti ajánlata:

Roxi és az önkéntesség

Sziasztok!

Varga Roxána vagyok, ez év áprilisa óta lakom a kollégiumban. A szerkesztőség volt olyan kedves, hogy megkért arra, hogy mutakozzam be, meséljek a munkámról és arról, hogy hol és miért önkénteskedem majdnem minden vasárnap és nyaranként. Tehát íme, olvassátok szeretettel, hogy mit tanulok, és mit csinállok néhanapján.

2013-ban alkalmazott matematikusként végeztem az ELTE-n. MSc után átkerültem a BME Gépészmérnöki Karára, ahol jelenleg doktorandusz vagyok. Ebben a doktori iskolában egy hallgatónak a kutatás mellett órákra kell járnia és oktatnia is kell. Nekem, mivel nem vagyok mérnök, viszonylag sokat kell tanulnom, leginkább áramlástant, hőtant és akusztikát, mert ezekből majd szigorlatoznom is kell. Oktatnom elsősorban a tanszékünk által tanított „matekosabb” tárgyakat kell, de néha a tanszékünk laborjában is meg kell fordulnom méréseket tartani. Ezeket nagyon szeretem, sok a kihívás, és az újabb és újabb élmények. Persze a legfontosabb dolgom a kutatás. A doktori témám címe „Gömbszimmetrikus kavitációs buborék dinamikai vizsgálata”, ami meglehetősen, legtöbbször nem mond semmit. Lényegében egy folyadékban, ultrahang hatására keletkező gázbuborék oszcillációját vizsgálom numerikusan. Ez mind fizikai, mind matematikai tekintetben egy érdekes és fontos dolog. Ha bárkit jobban érdekel ez a téma, szívesen beszélek róla személyesen is. Most inkább arról szeretnék többet írni, hogy mit is csinállok vasárnap délutánonként és miért.

Kitől/hogyan hallottál a koliról?

A koliról két nagyon jó barátomtól hallottam, akik régebben laktak itt, Kiss Bence Bálinttól és Sándor Angelikától, aki már Kiss Angelika.

Szabadidőben mit csinálsz, amikor nem önkénteskedsz?

Szabadidőm most nincs túl sok, de szeretek futni, olvasni, sütni, horgolni, ide-oda menni barátokkal, vagy egyedül lenni.

Kedvenc film, kedvenc zenekar?

A kedvenc film és zenekar időfüggő. Van sok amit szeretek, de örök kedvenc nincs.

Kedvenc hely Budapesten?

Kedvenc helyem talán a Kopaszi gát.

Röviden egy 8. kerületi cigánymisszióban vagyok önkéntes már második éve. Az egyetemista éveim alatt majdnem minden nyáron voltam segítő keresztény angol gyerektáborokban. Eleinte (az akkori) saját gyülekezetem által szervezett táborban segítettem, amit Vácott rendeztünk meg. Aztán egy hozzám nagyon közel álló misszionárius család Budapestről leköltözött a Balaton-felvidékre, ahol nyaranta még most is táborokat szerveznek a környező települések gyerekei számára. Volt olyan nyár, hogy négy hétig folyamatosan gyerektáborban voltam segítő, először a Balaton-felvidéken, aztán Vácott.

Ezek a táborok két éve már nagyon népszerűek voltak nem csak a gyerekek körében, hanem a segíteni vágyó fiatalok körében is. Ezért úgy döntöttem, hogy nem megyek oda többé, hanem inkább keresek egy olyan helyet, ahol nem csak szívesen látnak, de tényleg szükség is van rám. Ötletem ugyan nem volt, hogy mit csináljak, hova csatlakozzak, de valami „hasznosat” mindenképp szerettem volna csinálni, ami nem kapcsolódik szorosan a tanulmányaimhoz. Ekkor történt, hogy egy vasárnap egy olyan gyülekezetbe mentem istentiszteletre, ahova kis túlzással is csak fél évente járok el. Épp egy régi ismerősöm prédikált, aki jelenleg a Józsefvárosi Református Közösség ifjúsági lelkésze. Istentisztelet után beszélgettünk, mesélt nekem a kerületben végzett cigánymissziójukról és a közelgő angoltáborokról is. Káptalanfüredre akarták vinni a gyerekeket, de még nem volt elég segítőjük, és igazából azt sem tudták mennyi gyerekre lehet számítani.

Gondoltam egyet, és azt mondtam, hogy szívesen megyek velük. A tábor előtti héten még úgy tűnt, hogy majdnem minden gyerekre lesz egy segítő. Aztán az indulás napján, az állomáson a tervezett huszonvalahány gyerek helyett ötvenvalahány jelent meg. Visszagondolva a tábor egy merő káosz volt, csak egy hetes, mégis két napig aludtam utána. Viszont mindennek ellenére nagyon élveztem, megszerettem a gyerekeket, ők is engem. A tábor után úgy döntöttem, hogy továbbra is szeretnék foglalkozni ezekkel a gyerekekkel, hiszen csak úgy nem lehet be- aztán kilépni egy gyerek életéből. Ráadásul nem is kell nagyon messzire menni, hogy hasznos dolgot csináljak. A tábor után a misszió nem szűnt meg a gyereke felé szolgálni, foglalkozni velük. Minden vasárnap délután, ünnepnapokon is játszóházat tartunk nekik a Kis fuvaros utcában. Itt kötött program van, mindig kézművesedünk valamit, éneklünk, van csapatjáték, Bibliatörténet, kulturális előadás és közös ebéd. Körülbelül havonta egy-egy nemzet kultúráját, történetét tanulmányozzuk a gyerekekkel játékokon, előadásokon keresztül, sokszor még az enivalót is megpróbáljuk az adott nemzet szokásaihoz igazítani. Hétköznapokon tanoda van, ahol egy felnőtt egy gyereket kivesz a napköziből és együtt tanulnak, megírják a házi feladatot és, ha van rá igény, fogékonyság, akkor kicsit többet, érdekesebb dolgokat is tanulhatnak. Én csak vasárnaponként tudok részt venni a programokon. Általában én felelek a kézműves foglalkozásokért, de voltam már főszervező, koordinátor is.

Biztosan nem kell részletezni, hogy egy átlagos cigánygyerek milyen családi háttérrel rendelkezik, és nagy valószínűséggel a felnőttkora milyen lesz. Ennek a misszióknak az a célja, hogy a gyerekeknek egy biztos pontot nyújtson az életben. Úgy gondolom, hogy a Kis fuvaros utca 11., a benne zajló programok és szinte állandó felnőtt csapat ezt valamilyen szinten megadja nekik. Nem hiszem, hogy mi meg tudjuk váltani ezeket a gyerekeket, családokat, de egy kis esélyt tudunk nekik biztosítani arra, hogy egyszer, mikor választás elé kerül az életük, felismerjék a lehetőségeiket. Abban pedig biztos vagyok, hogy az egész misszió Isten áldása van és az, hogy Ő úgy döntött, hogy engem is felhasznál a tervében, igazán nagy öröm számomra.

Készítette: Varga Roxána

Exhalációs vasérc genetikai vizsgálata a Darnó-hegyen (Absztrakt)

Az észak-magyarországi Darnói-egység a Büki-egység legfelső takarójaként hazánk egyik igen komplex földtani felépítésű térsége. A hegy fő tömegét triász-jura tengeraljzati magmatitok és azokhoz kapcsolódó üledékes kőzetek alkotják, de paleozoikumi és kainozoikumi üledékes kőzetek is képviseltetik magukat. Itt található a dolgozat témájával választott vasérc előfordulás is, melyet Kiss (1958) írt le először. Mivel a térség geológiájával kapcsolatban akkor még számos tisztázatlan pont volt, így az ércindikáció genetikájával kapcsolatban is maradtak nyitott kérdések. Azonban az utóbbi évtizedben a kutatások fellendülése után sikerült széles körben elfogadott modellt alkotni a Darnói-egység képződményeinek földtanára (Kovács et al., 2010 és a benne található hivatkozások). A fent leírt képződmények egy akkréciós melanzs komplexum részei, a triász és jura magmás kőzetek a Neotethys-óceán különböző fejlődési stádiumait reprezentálják (triász korú előrehaladott tengeraljzati riftesedés és jura korú ív-mögötti medence felnyílás).

Az ércindikáció modern eszközökkel való újra-vizsgálata számos új eredménnyel szolgálhat, így a több, mint 50 évvel ezelőtt leírt előfordulással kapcsolatban nyitva maradt kérdéseket is megválaszolhat.

A Darnó-hegy északi részén fellelt vörös színű, többnyire kvarcból (SiO₂) és hematitból (Fe₂O₃) álló kőzet (1. ábra) makroszkópos és sztereomikroszkópos leírása során feltűnő, hogy a hematit helyenként pikelyes, lemezes kifejlődésű, amely habitus meleg hidrotermás oldatból való kiválást feltételez. Mindemellert a kőzetben általános a finom szemcsés hematit megjelenése is, ami viszont alacsonyabb képződési hőmérsékletre utal. A hematit mellett, azzal szingenetikusan előforduló kvarc nagyrészt tömeges, de néhol megfigyelhetőek sajátalakú kristályok is.

A polarizációs mikroszkópos vizsgálatok során a fentebb említetteken túl elkülöníthető volt még prehnit és részben limonittá átalakult pirit is, továbbá megállapítható volt a fő kőzetalkotó ásványok kiválási sorrendje is, mely szerint először a hematit vált ki,

1. ábra - A vizsgált kőzet egy kézipéldánya...

aztán prehnit és kvarc, majd a kristályosodás végén már csak kvarc (2. ábra). Az elektronmikroszkopos elemzések alapján megállapítható volt, hogy a hematitban nyomelemként Al, Mn, V, Ti, Mg és Zn jelenik meg, mindezen felül e vizsgálat során kis mennyiségben jelen lévő ásványfázisokat: mangán-oxidot, baritot és egy ritkaföldfém tartalmú foszfátot (apatit vagy monacit) sikerült azonosítani. A víztiszta kvarc kristályok többnyire kétfázisú (folyadék+gőz, gőz ~5-10%), 5-10 μm nagyságú elsődleges fluidzárványokat tartalmaznak. A mikrotermometriai vizsgálat alapján kapott minimum keletkezési hőmérséklet (70-130°C) alátámasztja a habitus alapján levont következtetéseket, míg a kapott sótartalom (~4% NaCl ekv. t%) tenger víztől kis mértékben töményebb anyagot jelez. Ezen adatok alapján tengeraljzati exhalációs (SEDimentary EXhalative) eredet feltételezhető, amit a teljes kőzet kémiai elemzés eredménye is alátámaszt (tipikusan $\text{Fe} \gg \text{Mn}$, alacsony Ni-Co-Cu-Cr tartalom).

A megfigyelt jellemzők alapján a vizsgált vasérc indikáció a magmás eredetű vasérc típus vulkáni-üledékes sorozatokhoz kötődő altípusába sorolható Dill (2010) rendszertanában. Mindez jól illeszkedik a földtani modellbe, hiszen az előrehaladott riftesedéshez kötődően jellemző a SEDEX telepek megjelenése.

Eredmények

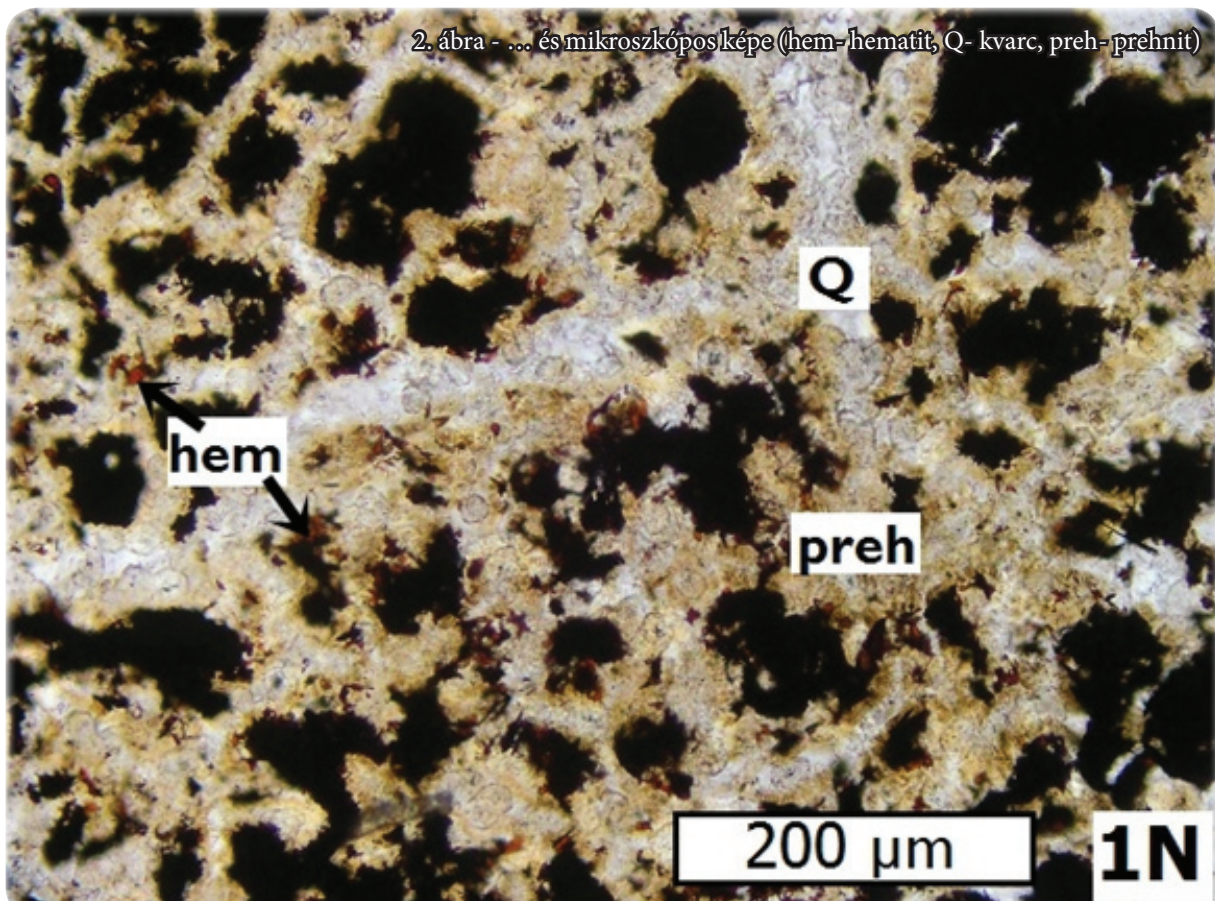
- ELTE-TTK kari TDK részvétel 2014. január.
- ISGC (International Student Geologist Conference) - poszter kategória.
- Finn Geológiai Szolgálat különdíja 2014. április.
- XXXII. OTDK Fizika-Földtudományok-Matematika Szekció - Kolozsvár - II. helyezés 2015. április.

Szerző:

Oláh Erika, ELTE-TTK, Geológia MSc

Témavezető:

B. Kiss Gabriella dr., ELTE-TTK, Ásványtani Tsz.

Ünnepi programok városszerte

A vizsgaidőszak melletti kikapcsolódásra és az adventi hangulódást elősegítendő, íme néhány programajánlat a teljesség igénye nélkül:

21. Betlehemi jászolkiállítás (Néprajzi Múzeum, dec. 03.- 2016. ápr.17.)

A Magyar Kézművességért Alapítvány által hirdetett nyílt pályázat alkotásainak kiállítása. Az Alapítvány idén 21. alkalommal hívta fel a műkedvelő alkotókat, iparművészeket, népművészeket és egyéni valamint közösségi pályázókat e régi falusi karácsonyi szokás kellékének megalkotására. A nagyrészt természetes alapanyagokból készült betlehemeket, hagyományos ünnepi terítékeket, karácsonyfadíszeket a jelenlegi helyszínétől búcsúzó Néprajzi Múzeumban tavaszig lehet megtekinteni.

A karácsonyfa alá való ajándékok vásárlása közben se feledkezzünk meg azokról a gyermekekről, akiknek egy kis odaszánással valóban örömtelivé tehetjük az ünnepet:

A Baptista Szeretetszolgálat Cipősdoboz akciója Budapesten (nov. 29 – dec. 18.)

Évek óta meglepetést rejtő ajándékos dobozok kézbesítője a Baptista Szeretetszolgálat, melynek akciója z egész ország területére kiterjed. Kerületünkben az alábbi címen várják a gyermekeknek szánt játékokat, iskolai és higiéniai eszközöket és egyéb apróságokat:

Budapest XI. kerület

Virányosi Közösségi Ház

Cím: 1125 Budapest, Szarvas Gábor út 8/c

Telefon: 06 1 275 1394

Kapcsolattartó: Rajeczky Zsuzsanna

Ügyeleti idő: H-P 9:00-21:00, Szo-V 14:00-19:00

A Muzsikás karácsonyi koncertje a Müpában (dec. 28. 19:30)

Hagyományosan idén is fellép Magyarország egyik legnépszerűbb népzenei együttese a Művészetek Palotájában. Az évszázados koncertet ez alkalommal Petrás Mária, a Szent Efrém Férfikar, Farkas Zoltán és Tóth Ildikó táncosok, valamint a Corvinus Közgáz Néptáncgyűttes vendégfellépők színesítik majd. Eredeti, autentikus hangzás változatosan – ahogyan a Muzsikástól megszokhattuk.

Mikulásgyár (dec. 04-20.)

A Deák téren felállított gyűjtőponton a mindannyiunk által ismert cipősdoboz akció zajlik egész decemberben. Itt már tartós élelmiszert és édességet is elfogadnak az ajándékozott célszemély nemének és életkorának feltüntetése mellett (pl.: 8 éves, fiú). Ha nem jársz arra, z sem gond, az ország bármely postáján térítésmentesen átveszik és eljuttatják a Magyar Vöröskereszthez.

„Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét.”
(Példabeszédek könyve 19,17)

Áldott és meghitt ünnepi készülődést!

Behódolás a bestseller-piacnak: avagy közeli utópia a francia botrányíró azonos című regénye alapján

A terror- és menekültlázban égő európai közérdeklődés csak ontja a különböző iszlám fundamentalizmussal és demográfiai víziókkal foglalkozó dokumentarista köteteket, a színesebbnél színesebb összeesküvés-elméleteket - amely alól természetesen az internetes mémgyár sem kivétel.

Mielőtt azonban teljesen elveszítenénk a fejünket a tömeghisztériát is keltő információáradatban, helyezkedjünk kényelembe és ismerkedjünk meg a téma regényes változatával; Michel Houellebecq Behódolás című műve (Magvető Kiadó, 2015) egy középkorú évei végén járó egyetemi irodalomprofesszor szemüvegén keresztül meséli el 2022 Franciaországának viszonylag békés iszlamizálódását.

A franciák ünnepezt mizantrópjaként aposztrofált, nemzetközileg is elismert és olvasott kortárs, európai írójának legújabb könyve sorsszerű megjelenési dátumot választott magának: 2015.01.07. a Charlie Hebdo satirikus hetilap elleni merénylet napja. Az iszlamofóbiával is bélyegezhető, nyíltan társadalmi provokátor („A felelősség nekem nem kötelességem...” ~theguardian.com) a politikai közélet és az elnökségi választás folyamatán keresztül vezet le a Muzulmán Testvériség politikai élre törését egészen az elnöki pozícióig.

Ebben a fanyar jövőképben Houellebecq láttatni engedi egy, az iszlám jogra (saríja) áttért, poligámiát bevezető és a szociális kiadásokat csökkenteni úgy kívánó - egyébként keresztény múlttal rendelkező európai állam képét - hogy a nőket kivonják a munkaerőpiacról és a családi otthonok szolgálatába állítják őket. Számos, ehhez hasonlóan elgondolkodtató fikcióval él a szerző, hogy lefesse a bekebelezett Franciaországot, miközben a visszatérő depresszióval és férfiklimax-szal küzdő Francios-nak - aki a Párizs III. Sorbonne egyetem irodalomprofesszora - lassan de biztosan el kell határoznia magát: elmenekül a kialakult, számára idegen helyzet elől vagy pedig megadja magát a munkahelye felett is irányítást átvevő, ám férfiember számára sok ellentételezéssel (pl. fizetésemelés, többnejűség) kecsegtető vallási ideológiának. Az aktuálpolitikai kérdéson túl ez a döntéshelyzet korokon átívelő kérdést intéz mindannyiunkhoz: kinek-kinek mennyit ér a hűsége a saját kultúrájához? A kapcsolatok hiányából fakadó gyökértelenségben az

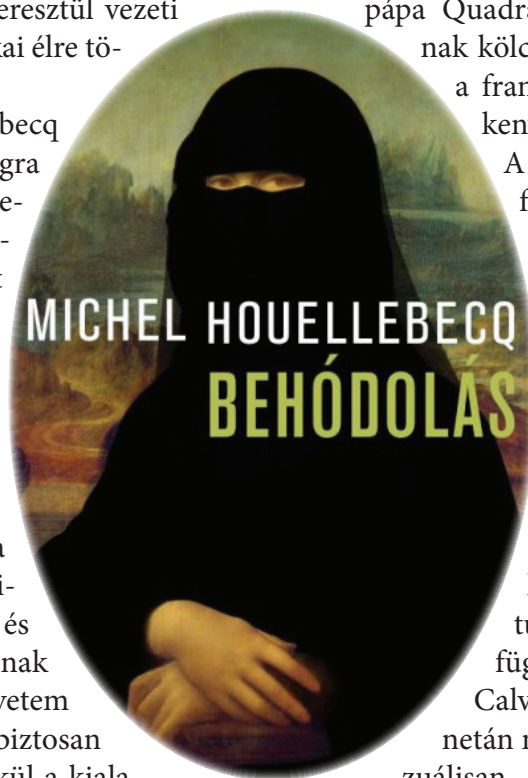
ember mennyire hajlandó önmagát feladni?

A regény józan irodalmi, filozófiai merengéseken, régmúlt társadalmi mozgalmakon keresztül vezeti le ezen jövőkép eszmei létjogosultságát, úgy mint: a jóléti demokrácia hanyatlása a vallási radikalizmussal szemben, az ateista-humanizmus halála, az agnosztikus párok gyermektelensége a népességszám alakulásának tekintetében, valamint hivatkozással IX. Pius pápa Quadragesimo Anno című enciklikájának kölcsönös kisegítés elvére (QA 79.) és a francia identitárius mozgalmak tevékenységére.

A regény szereplői kivétel nélkül a felsőközéposztály, egyetemi légkörében élők közül kerülnek ki, de nem maradnak el a nyugdíjazott ex-titkosszolgálati ügynökhöz hasonló figurák sem, akiknek sokat sejtető megfigyelései Kaszszandra-jóslatként válnak valóra. A kulináris élvezetek iránt rajongók sem maradnak kielégítetlenül: az észak-afrikai és francia konyha remekei közül válogathatunk kedvünkre; fogyaszthatunk fügepálinkát baklavával, egy jó üveg Calvadost bárány-articsóka tazzsinnal, netán marokkói halalt - egyelőre csak vizuálisan.

M. Houellebecq elmondása szerint könyve megírása nem csupán egy játékos utópia lefestése volt, hanem a francia társadalomban és médiában élő, iszlám világgal kapcsolatos ellentmondásokra, a muszlim értelmiségi szerepek közömbös megítélésének veszélyeire hívja fel a figyelmet.

A www.theguardian.com interjúja nyomán írta, Szilvási Nóra

Advent előtt

Szívemre hajolnak a didergő ágak. Leheletemből áttetsző madarak lesznek, és messze röpülnek a magas égen. Elmúltak a színes lombok, foszlanak már a zörgő levelek, kikkel annyit keringett a szél. Még nem érkezett el az első adventi gyertyaláng melege az emberek lelkéhez. A köztes időben zuhannak a percek, mint tétova esőcseppek bizonytalan felhőkből.

Hallom, hallom a csönd énekét. Dalol, s daljába veszi az élők minden hangját, ritmusát, és szívárványszerűen fonja a világ köré.

Este van, mert mire a november is megvénül, az éjszaka öleli a nappalt, s nem a nappal az éjszakát. Este van, s a leheletmadarak a csillagok közé repülnek, onnan figyelik a városokban, falvakban lépdelő elszántakat, fázókat, boldogokat és az úttalanokat.

Valaki nehéz táskával járta az egyik várost, céllal ment, s mégis valahányszor választáshoz ért, mindig a hosszabb utat választotta, mindig a meredekebbet, mit sem törődve a súllyal, amely néha visszarántotta, s hátizmait fájdalmasan erőltette. Elszántan ment, de néha a magasból körbenézve, mely erőt adott neki. Öröm könnyítette lépteit, de ugyanakkor végtelen, örült vágyódást cipelt táskájában. Nem értette, hogyan lehet mindez benne, és hogyan lehet a városban a fények tánca olyan egymás utáni, mintha csak egy óriási billentyűzeten játszana valaki, melynek hangjai felvillannak egy hatalmas szimfóniában.

Valaki más egy egészen új társaságba került, ahol ismeretlen ismerősökkel beszélgethetett, akivel rájöhettek, hogy a világ, az évek mind szűkösek ahhoz, hogy távol legyenek egymástól az emberi életben. Megtálták a közös szigetet, amelyet különböző időben jártak be, de ugyanazokkal az őrzőkkel találkoztak, ugyanazok a varázslatok éltek a szigeten.

Valaki más először találkozott egy új emberrel az életében, akiről alig tudott meg valamit, s mégis elindult vele egy úton, esélyt adva rá, hogy az út hosszabb is lehet, és veszélyes vagy éppen szép ívű kanyarokkal fedezzenek fel új vidékeket.

Valaki pedig futott, menekült, mert fájdalmas zűrzavar uralta el szívét, lelkét, testét. Régi nóta szúrta keresztül lényét – akit szeretett, az nem szerette, őt pedig más szerette, kit ő nem szerethetett.

Régi tánc ez, melyet sokaknak végig kell járniuk, megtanulva a lélek különös mozgásívét, s vagy elpusztulva benne, vagy megtalálva azt a lépést, mellyel a tánc könnyű keringővé változik.

Valaki emelkedetten járt a föld fölött, s hálával vegyült büszkeséggel ragyogott az éjszakában, miután elvált munkatársaitól, főnökétől, kik elismeréssel díjazták munkáját, melyet nem lehetett figyelmen kívül hagyni, mellyel annyit küzdött, beleadta szívét-lelkét, és mindez értelmet kapott a külvilágtól is.

Valaki szerényen tudomásul vette, hogy hosszú élete temérdek tevékenységéért díjat kapott, s úgy érezte, meg sem közelítette tanítóit, kik elindították, segítettek az úton, s a díjat is ők kapták meg.

Valaki dideregve küzdött az arcát, kezeit harapdáló hideggel egy buszmegállóban, s méginkább az örök belső magánnyal, ami belülről harapdálta, s fekete vért engedett hatalmas árral szét ereiben, s mikor fölszállt a buszra, egy régi baráti arc nevetett rá, és beszélt hozzá, melegíteni kezdte a magánytól elfagyott szívét.

Valaki első apró, mégis óriási lépéseit tette meg egyedül, nem is tudván, miképpen indul a kitért szülői karok felé, melyek egyre távolabb kerülnek tőle élete során, s mégis egész életében feljűk tart.

Valaki homlokon csókolta gyermekeit, mielőtt az álom hajójára engedte volna őket, s aztán, hogy bezárta a szoba ajtaját maga mögött, hangtalan kétségbeeséssel omlott a másik szobában a falhoz, nem tudván, mit fog adni másnap gyermekeinek enni, hogyan öltöznek majd fel a hidegben, miként élnek túl a holnapot. S ez a valaki másnap teljes szívével omlott térdre, mikor levelet kapott, s benne egy jó és önzetlen ember küldött mentőcsónakot a kétséges túlélés zilált tengerére, s holnapot adott a családnak.

Valaki órák óta dolgozott egy kicsi albérletben, tanult, gépelt, számolt, jegyzetelt, írt, mikor egy madár az ablaka elé repült egy pillanatra, s erre föltekintett. Az ablak őt magát tükrözte borzasan, szemüvegben, komoly arccal, s egy sóhaj indult útnak az elröppent madár után, majd leoltódott a kis asztali lámpa, s a csillagok néztek be az ablakon, hogy a fáradt embernek mozdulatait lássák, aki levette szemüvegét, s tenyerébe rejtette arcát. Mikor a sötétben felnézett, meglátta a fényeket. Arca földerült, de mikor köhögést, gyenge nyöszörgést hallott a gyermekszobából elkomorult. Teát főzött a konyhában, előkereste a gyógyszert, és

elindult a beteg szobájába. Ott leült, csöndesen szólt a köhögőhöz. A beteg sápadtan, gyermekhangon kérdezte, mi az, amit be kell vennie. A felnőtt alak közelebb ült a beteghez, s az ablakra mutatott. Csillag ez – mondta, - amit be kell vened. Azért hullott le az égről, hogy meggyógyítson téged...

Valaki távozásra készülő sajtó létét érezte csontjában, úgy hevert az ágyon, s várt egy sötét alakot, aki belép hozzá és elviszi, hogy elhagyhassa múlhatatlan fájdalmait, az elvesztett otthonokat, megélt embertelenségek kiheverhetetlen hegeit, a megalázottság és a saját hibáinak nyilálló sebeit abban a sötét szobában. És akkor halkán kinyílt szobájának ajtaja, s egy sötét alak lépett hozzá. A sötét alak felgyújtotta a kis lámpát, mire lassan kinyitotta szemeit az ágyon heverő. Akkor arca elváltozott. Az utolsó szóban, az utolsó pillanatban fölismerte az előtte állót, aki fényt gyújtott az életében, és ezzel az arccal szabadult lelke a test és az atomok világának korlátai közül az egyetlen biztos helyre a földi léten túl.

Valakik kirakóval játszottak egy asztalnál, nem is sejtve, hogy minden napjuk és szavuk egy-egy darab a világban, mely teljessé teszi a képet, amelyet nem láthat földi szem, s ezért nem is érthet meg sohasem.

Valaki észrevette, hogy táncolnak az árnyak, mikor a sok ember átmegy a zebrán, hogyan énekelnek a guruló, suhanó, gyorsuló-lassuló, fékező, megálló autók, a szembejövő arcok, a zárkózott tekintetek. Valaki észrevette, hogy a csillagok ragyognak, s észrevette a különös madarakat, akik ott szállnak körülöttük, s nézik a millió valakit.

Leheletmadaraim egyre messzebb és messzebb röpködnek. Itt hagynak szerető szívemre hajló fázó ágakkal, a hópelyhekké változó esőcseppekkel, és a megszámálhatatlan Valakivel, akiknek egy mozdulatával életre kel az első gyertya, hogy az Adventben minden valaki valakinek a valakije lehessen melegséggel, mosollyal, békével és fénnel az éjszaka karjaiban.

Ancsi örök

Kezében énekel a gitár,
a húrok ismerik már az
ujját.

Hosszú haja hátához
simul,
patak fénylik így hegy-
oldalon.

Szemüvege játszón félig karolja füleit,
nem tudja még, szerelmes-e vagy csak szereti.

Virágok nyílnak pulóveréből,
teste melegének puha földjéből.
Figyelmes papucs lábfejét öleli,
várja, hogy súlyát rá merje bízni.

A tükör magába rejti mását,
mint szív szívnek dobogását:
Nem akarja feledni.

Nem akarom feledni.

Aranycipő

A buszmegállóban mint egy hegyi bükkfa magasodott alakja. Messzire nézett az elsuhanó autók fölött. Gondolatai sok kanyarral távolabb járhattak, mint ameddig tekintete elért. Csodáltam, ahogy túllát a lombokon, házakon, autókon. Mégis sajnáltam. Túlságosan kitaróan bámulta az elérhetlent, nem vette észre, míg ott állt, hogy lábára borul a napfény, s aranycipővé varázsolja lábbelijét.

A lélek

Egyenletes mozdulatokkal, nyugodt lélegzéssel teregetett. Egy póló, egy blúz, zoknik, fehérneműk, nadrágok gyűltek sorra. Egyszerre pillantása az utolsó blúzra esett, melyet éppen elengedett, ahogy kiegyenesedett a szárítóra akasztott vállfán. Talán nem is blúz volt, áttetszően lebegett. Most vette csak észre, hogy szakadások vannak rajta, hogy esése, hullámozása a szellőben szinte élő, de árva, félszeg, törött. Hirtelen ürességet érzett, percek teltek el, míg rájött - a lelkétette ki szárítani.

Készítette: Mecser Szilvia

ÖDE, azaz Önkéntes Diakóniai Év

Voluntary Diaconal Year Program Office

Alternatív programajánló a következő évre: ÖDE, azaz Önkéntes Diakóniai Év. Szerintem már sokan hallottatok róla. Annak idején, amikor én is jelentkeztem, tele volt minden debrecenivel. Alföld népe pipa. Többiek továbbolvashatnak.

Nehéz elkezdni. A névből látszik, hogy önkénteségről, méghozzá hosszú távú önkéntességről, karitatív eseményről van szó. 18 és 30 év közötti fiatalok (fogadó ország függvényében változik) vállalhatnak önkéntességet 10-12 hónapra (szintén fogadó ország függvényében változik). Persze a dolog nem úgy működik, hogy gondolkodj egyet és kirepülök Olaszországba önkéntesnek, mert én azt akarom. Végig kell járni egy jelentkezési, majd egy kiválasztási pályát. Egyik sem egyszerű. Nagyon sok órát kell áldozni a bürokrácia és adminisztráció oltárán a jelentkezéshez, és még többet a kiválasztáshoz. Itt pedig már megy a verseny is. A kiválasztás kétfordulós, a zsűri kiszavazza az első alkalommal a jelentkezők kb. felét.

Kicsit részletesebben. Először is fel kell menni az Önkéntes Diakóniai Év Programiroda (A Református Szeretetszolgálat háttérintézménye) honlapjára (QR kód). Ott le kell tölteni a jelentkezési lapot. Melyiket? A partnerországnak megfelelő nyelvűt. Nem kell megijedni, ez angol, német és francia nyelvet jelent. Pontosabban: partnerország sok európai állam és az USA. Ha németekhez mennénk, oda nyilván német kell, ha franciákhoz vagy belgákhoz, oda francia, ha pedig angol vagy más nyelvű országba (Anglia, USA, Dánia, Olaszország, Hollandia, stb.), akkor angol nyelvű papír kell.

Ha ez megvan, a papíron bejelöljük, hogy melyik országba, és milyen munkakörbe szeretnénk menni (rehab, gyermekotthon, idősek otthona, gyülekezet, stb.). Összegyűjtünk még pár papírt (ajánlások, igazolások, stb.), ezeket lefordítjuk az adott nyelvre, aztán jöhet az első forduló. A jelöltek itt találkozhatnak az itthoni koordinátorokkal, és a fogadó országok szervezeti képviselőivel. Beszélgetés, interjúk, motiváció, csapatépítés, ilyesmi. Itt lesz az első rosta. A követke-

ző fordulóra már nem hívnak vissza mindenkit, csak azokat, akiket korábban már leokéztak, és megfelelő önkéntességi lehetőséget találtak nekik külföldön. Ekkor nincs további kiválasztás, csak felkészítés. Az önkéntes sorsa az említett két forduló között dől el. Itt mélyül el a kapcsolat a külföldi koordinátorokkal, és a lehetséges munkaadókkal. Állandó kapcsolattartás, levelezés, és remélhetőleg egy igenlő válasz.

Általában középiskolát elvégzők, egyetem előtt állók szoktak jelentkezni, de mindenképp a 18-23 év közötti korosztály képviselteti magát legnagyobb számban.

És mi történik a felvétel után? Hogy néz ki az önkéntes szolgálat? Általában a jelentkezők attól szoktak félni, hogy nagyon egyedül lesznek. Ezen kíván segíteni a mentori rendszer.

Minden önkéntes kap maga mellé egy mentort, akit a koordináló szervezet jelöl ki (van, hogy a személy független attól a munkahelytől, ahol az önkéntes szolgál, és általában ez a személy nem is egyenlő az önkéntes főnökével). Hozzá lehet menni mindenféle gonddal, szívfájdalommal. Az ő feladata, hogy segítse, támogassa az önkéntest. Ide köthető az is, hogy az adott országban tevékenykedő önkénteseket az év során párszor összeterelik egy pár napos szemináriumra, ahol új ismereteket szerezhetnek, megismerhetik egymást, megbeszélhetik a tapasztalataikat.

Lényeges dolog még, hogy ha olyan országba utazunk, aminek a nyelvét nem beszéljük (pl. Hollandia), akkor az év során, pontosabban az elején, az első hónapokban el kell sajátítani az adott nyelvet. Ez nem autodidakta módon, és nem saját költségen történik. A fogadó ország rendezi a lehetőséget és a számlát is, az önkéntesnek csak az intenzív nyelvtanulás marad. A lakhatási ügyeket szintén intézik, azzal nem a jelentkezőnek kell törődnie.

MAGYAR REFORMÁTUS SZERETETSZOLGÁLAT

Az önkéntességi év egy nagy és jó lehetőség arra, hogy új kapcsolatokat építsünk és nyelvet tanuljunk.

Ennél azonban sokkal fontosabb tanulsága is van a dolognak. Először is az ember adni tud, illetve megtanul adni. Felajánlani a saját erejéből, felajánlani saját magát egy nagyobb jó szolgálatáért, a hitéért, vallásáért. Eközben pedig világot látunk.

Nem a szó szoros értelmében kell értelmezni ezt, hanem egy önismereti, jellemfejlődési kurzusra kell gondolnunk, ahol eddig nem tapasztalt jelenségekkel, emberekkel, kultúrákkal, élethelyzetekkel találkozunk, és megtanuljuk azt, hogy a világ nem körülöttünk forog. Alkotó, segítő kezékké válhatunk a Teremtő nagy gépezetében.

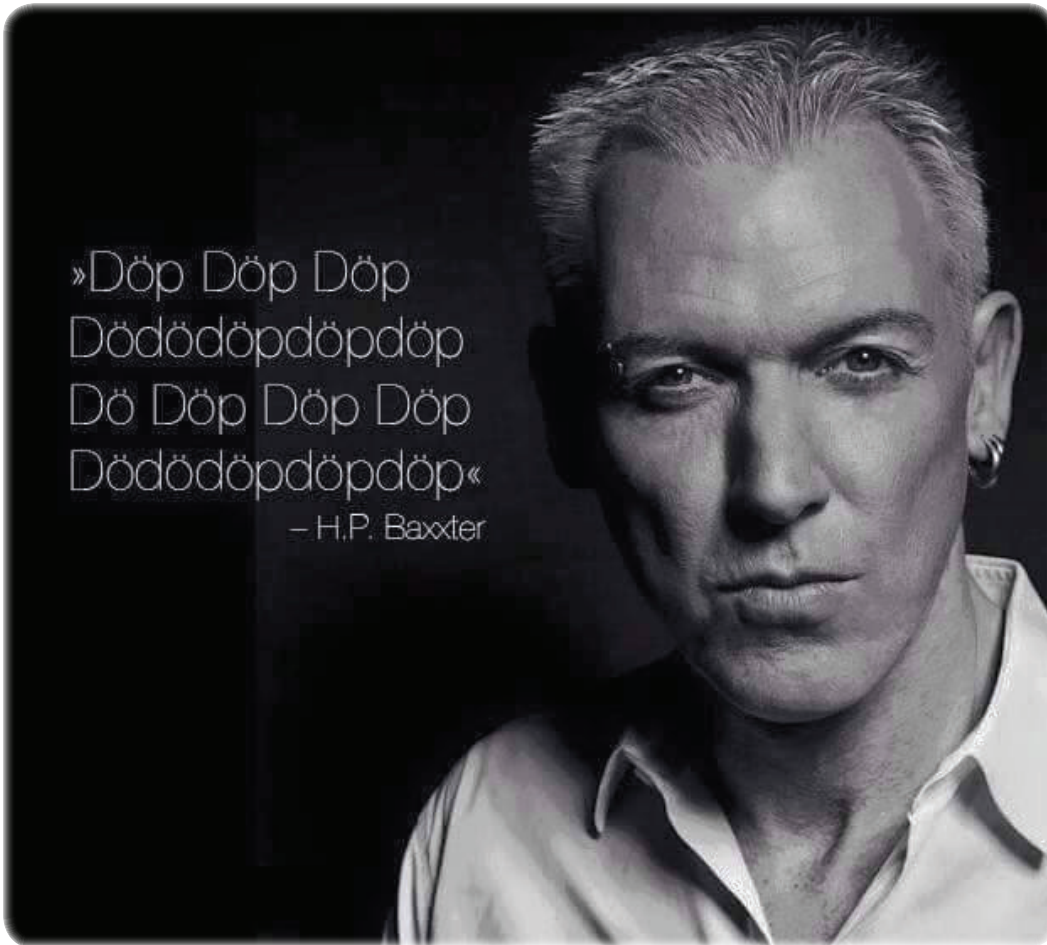
Akinek kérdése van az önkéntességgel kapcsolatban, szeretne róla többet megtudni, nyugodtan keressen fel. Az ÖDE honlapja amúgy elég szerencsétlen, állandóan problémák vannak vele, úgyhogy, ha valami nem működik, ne adjátok fel elsőre!

Készítette: Pénzes Martin

Scooter

»Döp Döp Döp
Dödödöpdöpdpöp
Dö Döp Döp Döp
Dödödöpdöpdpöp«
– H.P. Baxxter

(bár kétségtelenül legikonikusabb, a formáció névével teljesen összeforrt, elválaszthatatlan darabról van szó). Amúgy is, alapvetően a zene a mi korosztályunknak szólt, és a mai napig a Scooter koncertjein leginkább a 90-esek képviseltetik magukat (Bocsi, Zsombor).

A formáció összetételét tekintve átment néhány változáson. A banda mindig három főből állt, az egyetlen, aki a kezdetektől fogva az együttesrel van, értelemszerűen az énekes-frontember, H.P. Baxxter (Hans-Peter Geerdes).

A tagok tehát változtak az évek folyamán (korábbiak: Ferris Bueller, Rick J. Jordan, Axel Coon, Jay Frog, jelenlegi keret:

Egy mondat (ha annak lehet nevezni):
EDöp döp döp dödö döp döp döp.

Megvan, ugye? Gugliban is könnyen rátalálni, ha beírjuk, hogy "döp" egyből fölajánlja a lehetőséget. Szerintem nem volt olyan középiskolás/általános iskolás farsangi buli, bankett, szalagavató, stb., ahol ne hangzott volna el kismilliószor a legendás Maria. Erre a számra nőttünk fel. Az éles szeműek, vagy a bandát (ha eddig nem lett volna tiszta, a Scooterről lesz szó) jól ismerők egyből rávágthatják: a Maria a The Stadium Techno Experience albumon jelent meg, 2003-ban. Igaz. Első látásra tehát kicsit necces a 90' elnevezés, de az együttes nem akkor kezdte, hanem vagy 10 évvel korábban, és nem is a Maria volt az első híresebb számuk

Michael Simon, Phil Speiser), mégis, az egynyári slágerek, és sztárocskák világában az állandóságot képviselik, már több mint húsz éve. Ha skatulyázni akarunk műfaj tekintetében, akkor a következőket mondhatjuk el: techno, trance, happy hardcore, jumpstyle.

Előbb már említettük, hogy több mint 20 éve vannak színpadon. 2014-ben volt is ennek apropóján egy turnéjuk, hazai pályán, Németországban (20 years of hardcore). Egyébként Magyarországon is sokszor megfordulnak, általában nagyobb fesztiválokon (Pl. Fridge, Hegyalja, SZIN, BME Napok, legközelebb pedig 2016. április 30., Budapest Park). Ha már a magyar helyszínnél járunk, az együttes Stuck on replay című videójában némi magyar vonatkozás is felfedezhető. Hajrá!

Emlékeimben turkálva, első Scooterhez kapcsolódó emlékem egy CD, amit valamikor felső tagozatban nyertem. Ez egy válogatás volt, a 24 Carat Gold. 24 szám volt rajta, a banda első 9 évéből. Ezek voltak a Scooter hírnevét megalapozó klasszikusok, 1993 és 2002 között. Olyanokra kell gondolni, mint pl. Hyper Hyper, Move your ass!, How much is the fish?, Fire, Faster Harder Scooter, Posse, Nessaja. Innentől származik az én rajongásom. Talán ezek után ért fel a banda a csúcsra. Olyan albumok következtek, mint a már említett The Stadium Techno Experience (Maria, Weekend, The Night) és a Mind the Gap (One [Always hardcore], Shake that!, Jigga jigga!). A következő kettő (Who's got the last laugh now?, The ultimate aural orgasm) kevésbé volt sikeres, de a Jumping all over the world (Jumping all over the world, The question is what is the question, And no matches) behozva a jumpstyle stílust, újra nagy népszerűséget hozott magával. A srácok továbbra sem tudnak leállni, sorra jelennek meg lemezeik napjainkban is (Under the radar over the top, The big mash up, Music for a big night out, The fifth chapter). Népszerűségük bár megkopott, nincsenek „gettás” és pitbullos nézettséget produkáló klipjeik, de a tavalyi Bigroom blitz-cel a fentebb nevezett The fifth chapter albumról azért bebizonyították, hogy értik még az ipart.

Házi feladat: meghallgatni, és megtanulni az írásban megnevezett számokat. Következő órán felelés lesz belőle!

J'adore

Maria

Shoutbox

KÖRKÉRDÉS - CSENDES HÉTVÉGE

Mi maradt meg / tetszett a legjobban?

A szombati kirándulást mivel bővítetted volna ki, milyen Svábhegy környéki látványosságokra lennél kíváncsi?
Sikerült-e lelkileg elcsendesedni, előrelépni?

Kovács Gyöngy: Jó volt közösségben beszélgetni, át-gondolni hol is tartok most, azt, mennyire van jelen Isten az életemben. Nagyon jó volt a kirándulás és végre elhatároztam magam, hogy a következő félévben, ha jobb idő lesz, elmegyek a jánoshegyi kilátóhoz.

Farkas Erna: Annyira jó volt kiszakadni a mindennapi rohanásból, és a mindennapi rutinból! Nagyon jó volt, hogy megismerhettem sok embert közelebről és látni, hogy milyen hasonló problémáink vannak. Nekem nagyon sokat adott ez a hétvége, és több elhatározásra is jutottam. Nem csináltam volna semmit sem másképp a hétvégével kapcsolatban. Ja és minden elismerésem a szervezőknek!

Tóth Eszter: Minden percét élveztem, amin ott tudtam lenni. Tényleg jó volt az, hogy közelebről megismerhettük egymást, és látni azt, hogy nem vagyunk egyedül a problémáinkkal. A zh-k meg beadandók miatt jó volt kicsit megállni, beszélgetni, imádkozni. Szépek voltak az énekek, egyszóval én élveztem nagyon. Jövőre pedig igyekszem részt venni a kiránduláson.

Tóth Rebeka : Én nem voltam ott túl sok mindenen, csak néhány áhítaton meg muzsikán. Jó volt nagyon, én nem szoktam túlságosan lelkesedni a szentbeszédért, de úgy éreztem, most mindenből annyit sikerült beletenni az áhítatba, amennyi pont jó volt, és nem volt unalmas, figyelni is lehetett rá, fiatalos volt és dinamikus.

Hodossi Márk: Nekem a programok nagyon tetszetek, legjobban az oltárépítései áhítat. A kirándulás is jó volt, nekem nem is annyira a látványosságok inkább a társaság a meghatározóbb. Sajnos szerintem többen vagyunk úgy, hogy vagy nem tudunk minden programon részt venni, amin szerettünk volna, vagy nem tudunk annyit tanulni amennyit kellett volna (esetleg mindkettő).

Berkes Admira: Jó volt csupa olyan dolgot csinálni, amire egyébként a hétköznapokban nem szakítanék időt, pedig fontosak. Tetszett, hogy volt egy, az egész hétvégén átívelő, központi elem (kőkeresés, róla való beszélgetés, oltárépítés). A DP tagok előtt meg le a kappal, hogy zh-k közepette erre is futotta az erejükből!

Jámbor André:  n azt emelném ki, hogy mennyire őszinték voltak a beszélgetések, nem a felszínes f ltrebesz lés ment, hanem mindenki merte vállalni önmagát. Ez önmagában egy nagyon pozitív visszajelzés a kolis közösségről.

Tóth Mirjam: Elég kevesse tudtam elcsendesedni ezen a hétvégén, mert szervezőként inkább fel kellett p r gn m, hogy minden  gy menjen, ahogy elképzel-t k. A zen léseket ettől függetlenül nagyon élveztem, nekem ez volt a „lelki” része a hétvégének. A kisvasút is király volt, határozottan jó ötlet.  s várom a kritikákat, hogy min kellene változtatni!

Készítette: Oláh Zsuzska

DP-portré

„Hát az olyan... ilyen HÖK-szerű.” Azt hiszem nem csak én éltem egyedül ezzel a roppant mód pontatlan megfogalmazással, ha a Diákpresbitériumot kellett nagyon tömören bemutatni egy kívülállónak. A DP egyszerre több és kevesebb, mint egy hallgatói önkormányzat. Mielőtt azonban hosszú és már bőven sokat magyarázott, mi a DP és mit jelent a DP értekezésbe kezdek, le kell szögezmem, hogy úgy gondolom, a választások ideje alatt erről igen sok információt szereztünk és egy újabb féléves munka következtében mindenki meg tudja magának is fogalmazni mit jelent a diákpresbitérium a kollégium életében. Gondoljunk csak bele, amikor először jelentünk meg a nagyelőadóban azzal a tudattal, hogy kezünkben a döntés. Szavazati jogunkat bátran érvényesíthetjük és még csak nem is mondhatjuk, hogy ne számítana semmit. Talán vannak, akik érdeklődéssel szemlélték, hogy a jelöltek hogyan próbálják megnyerni maguknak a kollégistákat, de talán olyanok is, akik nem feltétlenül tartották akkor fontosnak. Előzetes tudásunk alapján sokunkban csak az a kép volt meg a DP-ről, hogy a felvételi napon/hétvégén odajönnek hozzánk, kérdezgetnek, beszélgetni próbálnak, mi pedig kicsit félve válaszolunk, hisz nem tudjuk, hogy ebben a pillanatban tényleg csak érdeklődnek vagy ez már része a felvételi rostának.

Ki is ez az öt ember, akiket látunk elsuhanni a folyosón, akik kolihétvégén elrejtőznek, és titkos terveket szőnek a másnapi programról, akik folyton felhívják a figyelmünket, nehogy elfeledkezzünk valamilyen programról? Név szerint talán már nem is szükséges bemutatnom őket. Jobb esetben mindannyiunk nevével találkozotok már a félév(ek) során. A DP összetétele, idén is jól tükrözi a kollégium lakóinak sokféleségét. Ez nem csak tantárgyi összetételben jelenik meg – hiszen van köztünk: orvos, építész, pszichológus, és tanár is – hanem módszereinkben is. A precízen mindent számon tartó, a lelkes ötletgyáros, a többieket ösztönző, a kollégium kapcsolatait ápoló. Szándékosan nem írtam öt különböző azonosítható stílust, hiszen szerencsére senki nem jellemezhető csak egy munkakörrel, vagy szereppel. A DP működését sokféle módon értelmezhetjük, lehetünk kritikusak, szeretethetjük, amit csinálnak vagy akár kellemetlen érzéseket is támaszthat bennünk, ha más nem, egy szombat reggeli gitáros éneklős szintiszta csilingelő hangú ébresztő. Ne felejtsetek el ezeket a kritikákat, pozitív illetve

negatív visszajelzéseket megosztani velünk, hiszen azok segítségével nem csak mi tudunk fejlődni és profitálni, hanem ti és így az egész közösség is.

Hogy mit várhattok a jövő félév folyamán? Szokás szerint teaházak, közös társasozások, kolihétvége, hasonlóan valamilyen tematika köré építve, mint ebben a félévben. A régebb óta itt lakók emlékeiben a tavaszi félév magában hordozza a februári disznóvágást, a farsangot, a kolihisztort, azaz a kollégium tehetségkutató versenyét. Ezek a programok nem maradnak pusztán emlékek, hanem jövőre is megszervezzük őket. Egy újabb kirándulás, koncertek, színház – és operalátogatások szintén nem maradhatnak ki a jövő féléves repertoárból.

De nehogy azt higgyétek, hogy csak partiszervízként működünk. Szeretnénk a véleményeteket meghallgatni és továbbítani azt a vezetőség felé, amely egy közös fórummal fog elkezdődni és féléves projektünknek tekintjük a feladatot.

Készítette: Barta Máté

